

Arrest

nr. 172 848 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker diende op 30 april 2003 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheid, die werd afgesloten op 27 juni 2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Hij diende op 17 augustus 2006 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheid en beweerde het Rijk te zijn binnen gekomen op 14 augustus 2006.

De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden definitief geweigerd bij arrest nummer 519 van 2 juli 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 27 juli 2007 diende hij een derde asielaanvraag in waarop op 6 augustus 2007 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname volgde (bijlage 13^{quater}).

Hij werd onder aanhoudingsmandaat gesteld op 26 oktober 2007 verdacht als dader of mededader van diefstal.

Op 24 december 2007 werd aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 13 maart 2008 diende hij een derde asielaanvraag in. Die werd niet in overweging genomen bij beslissing van 22 mei 2008. De verzoeker kreeg diezelfde dag opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker diende een vijfde asielaanvraag in op 8 juli 2008, bij beslissing van 26 augustus 2008 werd deze asielaanvraag wederom niet in overweging genomen.

Op 18 november 2008 diende de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 24 februari 2009, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven van 8 september 2008 werd de verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden wegens diefstal. Het Parket te Leuven adviseerde op 28 oktober 2008 de uitwijzing.

Op 16 december 2008 diende de verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Bij beslissing van 24 februari 2009 werd deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. De kennisgeving gebeurde op 16 maart 2009.

Hij diende op 12 maart 2009 een zesde asielaanvraag in die aanleiding gaf tot een beslissing van niet in overwegingname van 16 maart 2009.

Zijn zevende asielaanvraag diende hij in op 19 november 2009. Bij beslissing van 16 december 2008 werd die zevende aanvraag niet in overweging genomen.

De verzoeker diende op 22 september 2010 een achtste asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Bij beslissing van 13 oktober 2010 werd die aanvraag niet in overweging genomen. De kennisgeving gebeurde diezelfde dag tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 januari 2011 deed hij te Diest een verklaring van wettelijke samenwoning op basis van artikel 1476 van het burgerlijk wetboek. Hij werd op 22 februari 2011 in het bezit gesteld van een bijlage 15 dat zijn verblijf voorlopig dekte tot 6 april 2011.

Op 23 maart 2011 diende de verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 12bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf te worden toegelaten. Daar hij geen geregistreerd huurcontract voorlegde, noch een geregistreerde eigendomstitel, zoals voorzien in artikel 12bis §2 van vreemdelingenwet, werd bij beslissing van 8 april 2011 de aanvraag gezinshereniging onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, het beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 64 566 van 11 juli 2011.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven van 24 januari 2012 werd de verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en tot een geldboete van 100 euro wegens het gebruik van een vals Servisch rijbewijs.

De verzoeker diende op 7 juni 2012 een negende asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Bij beslissing van 8 juni 2012 werd die aanvraag niet in overweging genomen.

Op 8 juni 2012 werd de verzoeker gerepatriëerd naar Servië.

Op 6 november 2013 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) beslist op 6 november 2014 dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 17 november 2014 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2013 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met mevrouw K(...) J(...) die alhier legaal in het land verblijft. Dit element kan echter niet aanvaard worden daar dit buitenlands huwelijk vooralsnog niet erkend werd in België. Tevens merken wij op dat de huwelijksakte van mijnheer en mevrouw niet voorzien is van enige apostille. Zelfs als betrokkene de nodige stappen zou ondernemen om zijn huwelijk te laten erkennen in België dan nog dient hij aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn. Betrokkene dient nog steeds aan te tonen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen. Het louter feit gehuwd te zijn kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert.

Ook het feit dat betrokkene vier kinderen heeft met zijn partner kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen bij het gerecht en over een blanco strafblad zou beschikken; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien merken wij op dat deze bewering enigszins misplaatst is daar mijnheer niet over een blanco strafregister beschikt.

Betrokkene haalt aan dat zijn kinderen hier naar school gaan en legt hiervan de nodige schoolattesten voor. Dit aangehaald element doet eigenlijk niets terzake daar de kinderen van betrokkene het grondgebied niet hoeven te verlaten. De kinderen kunnen hun scholing perfect verderzetten. Betrokkene

dient echter wel terug te keren om aldaar zijn aanvraag in te dienen. Het feit dat zijn kinderen alhier naar school gaan betekent geen buitengewone omstandigheid voor betrokkene.

Betrokkene haalt tevens aan hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij aldaar voortdurend gediscrimineerd en vernederd zou worden. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor discriminatie en vernederingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende mensenrechtenrapporten; dit kan tevens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn.

Betrokkene haalt tevens aan dat hij alhier sedert 2003 ononderbroken in België zou verblijven samen met zijn partner en kinderen. Dit element kan tevens niet weerhouden worden daar volgens de studie van het administratief dossier gebleken is dat betrokkene op 08.06.2012 gerepatriëerd werd. De stelling dat hij alhier sedert 2003 zou verblijven is dus niet correct.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij al het nodige zou doen om zich te integreren, dat hij tal van contacten zou onderhouden met Belgen en vreemdelingen met legaal verblijf, dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij werkbereid zou zijn en dat hij zijn centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België zou hebben gevestigd - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

In *petitum* van het verzoekschrift vordert de verzoeker, naast de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, tevens "Te zeggen voor recht dat verzoeker gemachtigd wordt tot een verblijf van langer dan drie maanden conform artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Deze vraag komt erop neer dat de Raad de bestreden beslissingen zou hervormen.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet:

"§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen;

3° onverminderd het bepaalde in 1° en 2°, de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid, of in artikel 57/6/2, eerste lid, vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.

In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bedoelde annulatieberoep open tegen :

1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

2° [...]

3° [...]

4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

In voorliggend geschil treedt de Raad op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad beschikt te dezen dan ook niet over de bevoegdheid om de eerste bestreden beslissing te hervormen.

Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat verzoeker voldoet aan de criteria van de Instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals aangetoond werd en doordat verzoeker vreest voor zijn leven en integriteit bij een terugkeer naar Servië, bevindt hij zich in buitengewone omstandigheden waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar de regularisatie aan te vragen bij een Belgische diplomatieke post.

Verzoeker is namelijk een etnische Rom afkomstig van Servië (Kosovo). Daar werd hij omwille van zijn afkomst voortdurend gediscrimineerd en vernederd. Er zijn voldoende mensenrechtenrapporten die dit bewijzen. De Rom beschikken niet over gelijke rechten en indien verzoeker zou dienen terug te keren, staat hem een menonwaardig leven te wachten.

De Roma worden in Servië gediscrimineerd, zowel in privaatrechtelijke relaties (waaronder ook op de arbeidsmarkt), als in de relaties tussen burger en overheid.

Talloze rapporten van internationale organisaties maken melding van deze discriminatie van de Roma.

Human Rights Watch (HRW) (<http://www.hrw.org/world-report/2014/country-chapters/serbia>) beschrijft aanvallen door groepen op Roma, waarbij zelfs een 17-jarige Roma jongen overleed aan zijn verwondingen:

“Attacks and harassment against the Roma minority continued, but authorities brought some alleged perpetrators to justice. In March, a 17-year-old Roma boy died as a result of injuries sustained during a beating by several assailants. A 14-year-old boy was charged with manslaughter in connection with the attack. In August, a group of hooligans attacked a Roma settlement in Resnik, threatening residents and shouting racist slurs. At time of writing police had made four arrests.”

Verder wijst HRW op gedwongen uithuiszettingen en discriminatie. Ook de schoolsituatie voor de Roma-kinderen is problematisch. Roma-kinderen blijken disproportioneel meer ingeschreven te worden in scholen voor kinderen met ontwikkelingsproblemen:

"Forced evictions and discrimination against Roma in education remain concerns. Authorities demolished approximately 40 homes in an informal Roma settlement in Belgrade in April, providing no alternative accommodation. Also in Belgrade, 50 Roma families faced imminent threat of eviction from their social housing at time of writing. Roma children continue to be disproportionately enrolled in schools for children with developmental disabilities. According to the European Roma Rights Centre, in the 2012-2013 school year, 22.8 percent of all students enrolled in special needs education were Roma."

*

<http://www.minorityrights.org/4032/serbia/roma.html>

Volgens Minority Rights is de hoeveelheid Roma in Servië onduidelijk om de enige reden dat Roma zich niet durven registreren als Roma uit vrees voor discriminatie:

"According to the 2002 census, there were 108,193 Roma in Serbia. This is almost certainly an underestimation, as many Roma do not identify as such in censuses for fear of discrimination. Domestic and international sources estimate Serbia's Roma population to be 300,000-460,000, which would mean that Roma are the largest minority in Serbia." Ook de armoede bij de Roma is zeer hoog, omwille van de discriminatie en de uitsluiting: "Many Roma people fled to Serbia as a result of the Kosovo conflict. Poverty is particularly high among the Roma, and they face discrimination and exclusion from all spheres of life. Roma are underrepresented in local and national governments. (...) Roma face discrimination and exclusion in all spheres of life. Unemployment is particularly high among the Roma, and those who are employed are usually in low paid positions. Poverty is widespread and many people do not have access to such necessities as electricity or even clean water. Conditions are particularly appalling in informal settlements; these are makeshift temporary settlements populated mainly by Roma displaced from Kosovo or forcibly returned from abroad. In 2006, the Belgrade city government abandoned plans to build housing for Roma in the city following nearby residents' demonstrations."

De Roma hebben problemen met de toegang tot openbare diensten zoals gezondheidszorg. Ook Minority Rights merkt op dat kinderen vaak niet naar school gaan en als ze dat wel doen, ze dikwijls terechtkomen in speciale scholen voor mentaal gehandicapten, enkel en alleen omwille van hun etniciteit:

"Roma have problems with access to basic services, such as health care and social assistance. For example, whilst routine immunization coverage in Serbia is 97 per cent, the coverage amongst the Roma is estimated by the Institute of Public Health of Belgrade to be as low as 20-30 per cent. According to the World Bank, problems with access to public services are driven by discrimination and lack of language skills and exacerbated by many Roma lacking personal documents. Many Roma children do not attend school, and those who do are often placed in special schools for the mentally disabled simply because of their ethnicity."

Roma zijn zo goed als onvertegenwoordigd bij de lokale en nationale autoriteiten. Er is veel latente discriminatie en er zijn vele gevallen van mishandeling door de politie:

"Roma are almost unrepresented in local and national governments, and are severely underrepresented in employment in state institutions. Hidden discrimination is widespread, including by public officials, negative stereotypes from the majority and other minorities prevail, and there are many reported cases of police ill-treatment. A national strategy for integration of the Roma has been elaborated and work is underway to try to improve the situation of the Roma as part of the Decade of Roma Inclusion."

*

<http://migrationeducation.de/26.1.html?&rid=28&cHash=ae3116419c9a7e7591f9fa8133c2cc32>

Deze site bevestigt dat Roma zich niet durven registreren als Roma uit angst voor de problemen die zij zullen krijgen door hun etniciteit:

"There are about 150 000 Roma living in Serbia. One should however bear in mind that official statistics are not always a reliable source since Roma often resort to ethnic mimicry in order to escape the daily problems they experience because of their ethnicity."

De Roma worden beschreven als wonend in getto's, verborgen voor het publiek, weg van treinsporen en autowegen, opdat buitenlanders hen maar niet zouden zien:

"The Romany settlements (mahalas) in Serbia (that were set up during the "titoist" era) are ghetto-like. They are also poverty-stricken. The houses are made of low quality materials (cardboard, waste material) and there is no infrastructure of public supplies. In some cases, mahalas are swamped with garbage that public services do not remove. The hypocrisy of the system is more apparent when one realises that these ghettos are cunningly hidden from the public eye. They are located away from the railways, highways, i.e., away from any area where foreigners might see them, in order to maintain an impression of welfare."

Door deze rapporten te negeren en vervolgens te stellen dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden, schendt de tegenpartij de motiveringsplicht, zoals opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze omstandigheden worden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet onderzocht op hun intrinsieke waarde als buitengewone omstandigheid.

*

Ten slotte wordt verwezen naar artikel 3 van het Europees Mensenrechtenverdrag. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat er sprake is van mensonterende behandeling wanneer een bevolking gedwongen wordt tot het leven in mensonwaardige omstandigheden. Het terugsturen van verzoeker zou dus tevens in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Mensenrechtenverdrag."

Waar de verzoeker stelt dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt omdat hij voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3^e lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de Raad van State deze instructie van 19 juli 2009 heeft vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* en *ex tunc* zodat de instructie niet kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kon worden toegepast.

De Raad van State heeft de voormelde instructie met zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat ze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". De instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verweerder er geen toepassing van kon en mocht maken. De verzoeker kan dan ook niet van de gemachtigde verwachten dat hij de vernietigde instructie van 19 juli 2009 zou toepassen in zijn geval. De gemachtigde is er als orgaan van het actief bestuur in tegendeel toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042).

De verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van de voornoemde instructie, dan ook geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

De verzoeker verwijst voorts naar een aantal rapporten, van Human Rights Watch, Minority Rights en de website migrationeducation.de, waarmee hij wil aantonen dat hij als Rom in Servië slecht wordt behandeld en gediscrimineerd. De verzoeker meent dat de gemachtigde de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft geschonden door deze rapporten te negeren en door deze omstandigheden niet te onderzoeken op hun intrinsieke waarde.

De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd aangaande de in de aanvraag vermelde discriminatie en mensenrechtenrapporten, en wel als volgt:

"Betrokkene haalt tevens aan hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij aldaar voortdurend gediscrimineerd en vernederd zou worden. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor discriminatie en vernederingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Wat betreft de verwijzing naar verschillende mensenrechtenrapporten; dit kan tevens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn.”

Het betoog van de verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag.

Bovendien dient te worden benadrukt dat de bewijslast met betrekking tot het aantonen van de buitengewone omstandigheden die krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist zijn om de aanvraag in België in te dienen, bij de aanvrager zelf en dus bij de verzoeker ligt.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet houdt een uitzondering in op de bepalingen van artikel 9 van de vreemdelingenwet en luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden zijn aangevoerd die de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België verantwoorden.

De aanvrager van zijn kant heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De Raad wijst er op dat het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet een gunstmaatregel betreft, zodat het aan de aanvrager toekomt om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij de samenstelling van zijn aanvraagdossier. Het kwam de verzoeker dan ook toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen met betrekking tot het aanvoeren én staven van de “*buitengewone omstandigheden*” in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker in zijn aanvraag had ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in zijn aanvraag van 6 november 2011 geenszins de thans vermelde rapporten heeft vermeld, laat staan dat hij eruit heeft geciteerd of dat hij ze bij de aanvraag heeft bijgevoegd. De verzoeker heeft zich in zijn aanvraag beperkt tot de volgende, zeer vage en niet concreet onderbouwde beweringen omtrent de voorgehouden discriminatie:

“Verzoeker is namelijk een etnische Rom afkomstig van Servië (Kosovo). Daar werd hij omwille van zijn afkomst voortdurend gediscrimineerd en vernederd. ER zijn voldoende mensenrechtenrapporten om dit te bewijzen. De Rom beschikken niet over gelijke rechten en indien de verzoeker zou dienen terug te keren, staat hem een mensonwaardig leven te wachten.”

De hoger geciteerde motieven in de bestreden beslissing zijn ruimschoots afdoende om te verantwoorden dat deze argumentatie niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Aangezien de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de aanvrager en dus bij de verzoeker zelf ligt, kan hij thans niet dienstig verwijzen naar concrete passages uit algemene rapporten die hij niet ten nuttigen tijde aan de diensten van de verweerder heeft overgemaakt. De Raad benadrukt nogmaals dat de verzoeker bij zijn aanvraag zelf dient aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen haar aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, zodat het niet aan de gemachtigde is om zelf op zoek te gaan naar concrete omstandigheden in het land van herkomst die niet worden ingeroepen door de verzoeker zelf. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de Raad zijn bevoegdheid als annulatierechter zou overschrijden door een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te vernietigen op grond van nieuwe informatie, die niet voorlag op het moment van de bestreden beslissing en die slechts voor het eerst bij of in het verzoekschrift wordt aangebracht. De concrete informatie en argumentatie met betrekking tot discriminaties van Rom in Servië en de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM betreffen elementen die de verzoeker thans voor het eerst naar voor brengt en die de verzoeker ten tijde van zijn aanvraag niet heeft voorgelegd aan het oordeel van de gemachtigde. De Raad kan als annulatierechter dan ook niet ingaan op deze uitnodiging om een nieuw onderzoek te voeren naar de door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste buitengewone omstandigheden, onderzoek dat enkel het bevoegde bestuur toekomt. Verzoekers betoog kan niet tot de nietigverklaring leiden.

Een schending van de motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet of een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoeker citeert het artikel 8 van het EVRM en betoogt verder als volgt:

“Verzoekers echtgenote en kinderen wonen hier op legale basis. Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst wordt deze familie uiteen gerukt.

Door de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten zal het genoemde artikel geschonden worden.

Verzoeker heeft niet eens de financiële middelen om de reis naar het land van herkomst te maken.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou de rechten van verzoeker en zijn naasten op een ernstige manier schenden.”

Dienaangaande merkt de Raad op dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen op 6 november 2014 en aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 17 november 2014, niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering.

Verzoekers betoogt dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, is niet gericht tegen de thans bestreden beslissing.

De thans bestreden beslissing betreft enkel het niet ontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet . Deze beslissing heeft op zich dan ook geen enkel gevolg ten aanzien van verzoekers verblijfsrechtelijke toestand, en evenmin houdt zij in dat de verzoeker wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst.

Het tweede middel betreft niet de wettigheid van de thans bestreden beslissing en is daarom onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE